

Sandefjord, 4. juli 2011: Vedtak i sak 263-2010.

Klager: NN.

Innklaget: Lindorff, Postboks 7010, 5020 Bergen.

Saken gjelder: Om kravet regnes som betryggende avsendt når fordringshaver i annen sak mot samme skyldner har fått melding fra posten om ny adresse. Om gebyrberegning for purringen.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder ubetalte faktura for renovasjon til XX kommune der klager har fritidsbolig. Purregebyr er lagt til kravet med totalt kr 120. Klager bestrider kravet på purregebyr.

2. Saksforholdet

Fordringshaver sendte faktura til klagers fraflyttede hjemmeadresse. Fordringshaver skal ha sendt to puringer før saken ble overført til innklagede, som sendte ny puring til klager. Også denne puringen ble sendt til fraflyttet adresse. Det er beregnet purregebyr med kr 60 for puringen.

Klager sendte 27.10.10 en e-post til innklagede. I e-posen het det blant annet ”Jeg bestrider herved kravet, og ber om at deres oppdragsgiver sender originalfaktura slik at den kan betales.” og ”Det pussige er jo at i går fikk jeg en omadressert faktura fra XX kommune på kr 3 760,- angående kommunalt gebyr 2. termin tilsendt min [nye adresse]. At de sender til inkassooppfølging 1 590,50 er jo mildt sagt underlig.” I e-post 02.11.10 svarte innklagede at videre pågang var stanset frem til man fikk tilbakemelding fra fordringshaver om at kopi av faktura var sendt.

På grunn av at klagers innbetaling av hovedkravet ikke var registrert, ble både ny puring av hovedkravet samt purregebyr, og puring av restkravet, kr 120, sendt 08.11.10.

Klager kontaktet innklagede i e-post 19.11.10. Det ble vist til at originalfaktura var mottatt på e-post, og at den ble betalt kort tid etter. Klager bestred kravet på purregebyr og viste til at fordringshaver hadde tilgang til brev mottatt i retur med påskrift ukjent adresse/adressat, flyttet, ny adresse ukjent og til Folkeregisteret. Innklagede opprettholdt kravet på purregebyrene under henvisning til at verken faktura eller puringer var mottatt i retur. Klager viste til at påstanden om at fire postsendinger ikke var kommet i retur ikke sto til troende og opprettholdt innsigelsen. Klager varslet samtidig om at saken ville bli sendt til Inkassoklagenemnda.

Klager fremsatte klage til Inkassoklagenemnda i henvendelse 15.12.10. Det ble vist til at han hadde meldt adresseendring til Folkeregisteret, men at han hadde glemt å melde flytting til fordringshaver. Fordringshaver skal ha blitt opplyst om ny adresse vedrørende et annet krav. Klager mener det er urimelig og mulig i strid med god inkassoskikk å ikke sjekke Folkeregisteret når avsender ikke får kontakt på oppgitt adresse.

Klagen ble oversendt innklagede for uttalelse. I sitt tilsvare opprettholdt innklagede kravet på inkassokostnadene.

3. Partene anfører

Klager anfører at han verken har fått faktura eller puringene fra fordringshaver. Klager betviler at fire puringer er blitt borte i posten og reagerer på at innklagede kan sende til samme adresse som kreditor ikke har fått svar på og på den måten kan la kostnadene akkumulere. Det anføres at fordringshaver hadde fått faktura i forbindelse med et annet krav i retur, og at de dermed var kjent med hans nye adresse. Endelig anføres at det er urimelig at innklagede ikke sjekker Folkeregisteret når kreditor ikke har fått kontakt på den adressen man har.

Innklagede anfører at klager erkjenner å ikke ha meddelt sin nye adresse til kreditor og det må legges til grunn at dette er årsaken til at klager ikke har mottatt brevene. Det anføres at de ikke hadde noen opplysninger om at brev var kommet i retur og hadde ingenting som tilsa at klager ikke kunne nås på denne adressen. Kravet på purregebyret er derfor berettiget.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 14. juni 2010 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20.02.03 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav. Etter inkassoloven § 17 første ledd plikter skyldneren å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i lovens § 19.

Etter inkassoloven § 9 skal fordringshaver eller inkassator før inkassotiltak settes i verk ”ha sendt skyldneren skriftlig varsel på papir om at inkasso vil bli satt i verk”. I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 57 uttalelser om hvordan varselet skal sendes. Det heter der blant annet:

”Departementets forslag innebærer at skyldneren får risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem. (...) dette vil kun gjelde dersom varsel er avsendt på en betryggende måte, til en adresse hvor det er god grunn til å regne med å nå skyldneren. Hvis ikke fordringshaveren eller inkassatoren har holdepunkter for at skyldneren kan nås på annen adresse, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Er ingen adresse oppgitt, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som er registrert av Folkeregisteret.”

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene og har lagt til grunn at dette også gjelder faktura, og andre brev og varsler.

Klagers innsigelser er begrunnet i at han hadde meldt adresseendring til Folkeregisteret, og kommunen anføres å være forpliktet til å vaske sine registre mot Folkeregisteret til enhver tid. Klager anfører videre at når kommunen hadde registrert hans adresse i et annet forhold, burde kommunen også hatt kunnskap om hans nye adresse ved tilsendelse av krav på renovasjonsavgift.

Innklagede har benyttet adressen som klager har oppgitt til fordringshaver, og klager har erkjent at han ikke har meldt adresseendring til fordringshaver. Verken fakturaer eller purringer er kommet i retur. Henvendelsene må da, etter uttalelser i forarbeidene til inkassoloven (Ot.prp. nr 2 19887-88 s 57), etter nemndas syn anses som betryggende avsendt. Skyldner har selv risikoen for å melde fra om flytting. Det forhold at kommunen i et annet forhold, muligens i en annen avdeling i kommunen, har mottatt opplysning om ny adresse, tilsier ikke at risikoen veltes over på fordringshaver. Det er under slike omstendigheter mottaker som har risikoen for forsinkelser i posten eller at varslene ikke kommer fram.

Nemnda vurderte deretter på eget initiativ om innklagede likevel har handlet i strid med god inkassoskikk.

Etter å ha mottatt purring fra innklagede, bestred klager kravet og ba om å få tilsendt fakturakopi. Innklagede besvarte klagers henvendelse per e-post 02.11.10 med at videre pågang var stanset frem til man fikk tilbakemelding fra fordringshaver om at kopi av faktura var sendt. Ny purring av hovedkravet inkludert purregebyr og purring av restkravet, kr. 120, ble sendt 08.11.10. Nemnda finner under noen tvil at klager har blitt utsatt for urimelig påtrykk jf. inkassolovens § 8, 2 ledd, ved at innklagede – etter å ha gitt uttrykk for at ytterligere pågang ble stanset inntil fordringshaver bekreftet at fakturakopi var sendt klager – kun seks dager senere sendte en ny purring inkludert purregebyr for kravet. Skyldner har da ikke fått rimelig tid til å områ seg og betale etter tidligere sendte varsler. Etter en helhetsvurdering har nemnda funnet at det ikke er grunnlag for

at klagers erstatningsplikt for purregebyr bortfaller i sin helhet. Det vises til at årsaken til at kostnadene påløp er forhold som klager selv har risikoen for. Klager gis etter dette delvis medhold, og må betale purregebyr med kr. 60.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak

Klager gis delvis medhold, og plikter kun å betale purregebyr med kr. 60.

Rune Jensen
Leder av Inkassoklagenemnda